

Sygn. akt I C 3305/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017r. w K.

sprawy z powództwa **R., K. (...) Sp. J. z/s w W. (KRS (...))**

przeciwko pozwanemu **P. D. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. D. na rzecz powoda R., K. (...) Sp. J. z/s w W. kwotę 769,28zł (siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych 28/100) wraz:

a. z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 14% w stosunku rocznym, z tym zastrzeżeniem, że odsetki nie mogą przekraczać w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 700,00zł (siedemset złotych 00/100) od dnia 1 lipca 2017r. do dnia zapłaty,

b. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości nieprzekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 69,28zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych 28/100) od dnia 1 lipca 2017r. do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. zasądza od pozwanego P. D. na rzecz powoda R., K. (...) Sp. J. z/s w W. kwotę 253,87zł (dwieście pięćdziesiąt trzy złote 87/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

4. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 3305/17

UZASADNIENIE

W dniu 30 czerwca 2017r. powód R., K. (...) Sp. J. z/s w W. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanego P. D. kwoty 961,37zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 14% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 700,00zł od dnia 1 lipca 2017r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 185,00zł i od kwoty 76,37zł od dnia 1 lipca 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną powołując się w tym zakresie na przelew uprawnień oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy pożyczki łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda.

W postępowaniu tym w sprawie o sygn. akt Nc – e (...) stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie i nie ustosunkował się w żaden sposób do żądań pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Poprzednik prawny powoda R., K. (...) Sp. J. z/s w (...) Sp. z o.o. z/s w K. jest przedsiębiorcą, który w zakresie swojej działalności udziela pożyczek.

W dniu 15 września 2016r. pozwany P. D. zawarł z (...) Sp. z o.o. z/s w K. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

Kwotę pożyczki ustalono w wysokości 700,00zł i została ona przedstawiona do dyspozycji pozwanego w dacie związania kontraktem. Ponadto umowa przewidywała kwotę prowizji w wysokości 185,00zł. Wartość (...) oznaczono na 1501%. Kontrakt miał charakter terminowy, pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w terminie do dnia 15 października 2016r.

Pozwany nie wykonał postanowień umowy i posiadał wobec poprzednika prawnego powoda zadłużenie obejmujące kwotę kapitału w wysokości 700,00zł i kwotę należności odsetkowych.

W dniu 13 kwietnia 2017r. powód R., K. (...) Sp. J. z/s w W. zawarł z (...) Sp. z o.o. z/s w K. umowę cesji wierzytelności.

Powód nabył w drodze przelewu wierzytelność z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...).

(wniosek o pożyczkę k. 13, umowa pożyczki k. 14-18, potwierdzenie przelewu k. 19, umowa cesji k. 20-25, wezwanie do zapłaty k. 33, 34, 35, 36, zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 37)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Poprzednika prawnego powoda oraz pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa pożyczki w rozumieniu art. 720 i n. kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanemu umówione świadczenie, natomiast pozwany w sposób nienależyty wykonał zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie spłaty należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego. Zaniechanie po stronie pozwanego było zawinione albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności ekskulpacyjne i egzoneracyjne.

Powyższe spowodowało odpowiedzialność kontraktową po stronie pozwanego i obowiązek naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Uchybienia obowiązkowi pozwanego, który nie spełnił świadczenia spowodowało zasadność zachowania wierzyciela polegającego poszukiwaniu ochrony prawnej w postępowaniu przed sądem i na przymusowej realizacji świadczenia (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Szkoda powoda obejmuje zarówno nieuiszczone przez pozwanego umówione należności kapitału pożyczki, ale również należności uboczne w postaci odsetek związanych z powstaniem zwłoki po stronie pozwanego.

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż powództwo podlegało tylko częściowemu uwzględnieniu, tj. w zakresie pozostałej do zapłaty kwoty kapitału pożyczki w wysokości 700,00zł oraz odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty kapitału za okres od dnia 16 października 2016r. do dnia 30 czerwca 2017r. w wysokości 69,28zł.

Jako niezasadne i bezpodstawne, a także naruszające przepisy prawa, w tym prowadzące do obejścia przepisów ustaw należało uznać żądania zapłaty od pozwanego kosztów prowizji.

Nie znajduje żadnego uzasadnienia normatywnego czy też ekonomicznego domaganie się od pozwanego kwoty prowizji w wysokości 185,00zł, tym bardziej ukształtowanej w takiej wartości przy kwocie pożyczki 700,00zł. Dołączone do pozwu dokumenty nie pozwalają na stwierdzenie podstawy i oceny wysokości takiego składnika dochodzonej wierzytelności (por. art. 385 i n. kc oraz art. 5 kc i art. 58 § 1 - 3 kc przy uwzględnieniu przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2016.1528 – j.t. ze zm.)).

We wskazanej części żądania powoda należy potraktować jako postanowienia nieważne i nieznajdujące uzasadnienia normatywnego, stanowiące klauzule abuzywne, sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa.

Nadużycie prawa podmiotowego traktuje się jako zachowanie rażące i nieakceptowane albowiem klauzula generalna zawarta w art. 5 kc zawiera odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera. Przepis art. 58 kc wyznacza od strony negatywnej ogólne ramy dopuszczalnej treści oraz celów czynności prawnych, natomiast art. 385 i n. kc określa klauzule abuzywności postanowień umownych, tj. takich które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a skutek takiego układu praw i obowiązków dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta i godzenia w równowagę kontraktową.

Rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron stosunku umownego.

Jednakże pomimo, że takie postanowienie umowne zostało ustalone między stronami i zapisane w treści łączącego te podmioty kontraktu, to nie powoduje to nieważności całej umowy, a jedynie jej części w opisanym zakresie (por. art. 58 § 3 kc, art. 5 kc i art. 385 i n. kc, art. 361 – 363 kc).

Niezależnie od powyższego zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc), czemu powód nie sprostał w zakreślonym powyżej obszarze.

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości

twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 359 § 1 – 2² kc i art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 - 3 kpc i art. 100 kpc oraz w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.